

Butlletí Març 1968

F U T B O L
=====

Una vegada més els joves d'Artesa han posat tota la seva tenacitat per poder participar a un campionat de futbol juvenil. S'ha tingut de vencer molts obstacles i moltes dificultats, tan tècniques com materials.

Per les primeres, no podent comptar amb el desitjat camp de futbol al nostre poble, van anar a demanar a la Federació Catalana de futbol que ens deixés jugar al seu camp de la Bordeta. Aquesta demanda ens va ser denegada, però se'ne va proposar que intentéssim jugar al vell camp de Puigvert. Aquest Club molt amablement, no solsament ens ha deixat el camp (cosa que als hi agràvem moltíssim) sino també els vestuaris.

Per part econòmica ja hi ha més dificultats. Només per poder-hi participar hem necessitat 1.040 pessetes les quals hem hagut d'entregar, com a dipòsit, a la federació. Després de buscar i recórrer a algú que ens les deixés vam recórrer a l'Ajuntament i el Sr. Alcalde ens les va deixar molt amablement. Això ens de començar puix que d'ara en endavant necessitarem encara 3.000 pessetes més com a gastos presupostats, per poder portar el campionat a cap tots els "jugadors" hauran de pagar 75 ptes. i l'A. C. "La Femosa" també ajudarà amb la mida que li sigui possible. Tots els que llegiran aquestes retelles potser pensaran com poden gastar-se tantes pessetes, ho detallam una mica: El Campionat consta de 12 partits, doncs 6 a "casa" i 6 a fora, als 6 de "casa" s'ha de pagar l'Àrbitre 425 ptes. per partit i els demés gastos són per desplaçaments.

Els equips que hi participen són: U.D. Lleida, Puigvert, Juneda, Torregrossa, Bellpuig, "Mármols San Francisco" i Artesa.

Esperem que tots els "amants" de l'esport futbolístic, quan l'Artesa jugarà a Puigvert s'hi arribaran per animar-nos.

No sabem quin paper farem en aquest campionat, però també creiem que: "l'important no és guanyar sino participar-hi".

Felip Soló

S A R D A N E S

La nostra colla sardanística ja te nom, no és que sigui un nom molt bonic però amb el tems ja ens hi acostumarem. Després de moltes vacil·lacions s'acordà el nom de "Dolç Esforç".

Avui és una tarda que ja feia molt de temps que no passava . Avui ha fet festa . Aquesta tarda no ho tingut ganes d'anar a treballar . He anat a la meua tribuna d'observació o més ben dit he anat al meu café . He vist que no ha canviat pas gens . La mateixa gent , les mateixes coses , el mateix ambient . Res no ha canviat . Encara hi segueix onat aquell matrimoni vell que no'es diuen mai res .

No obstant a la taula d'aquell senyor de cabells blancs veig que s'hi asseguaent més gent jove , i tots riuen quan ell parla .

Segueix haventhi la taula dels funcionaris , tranquils tots i sense aixecar mai la veu . Al meu costat la taula dels mestres , però amb la variant de que avui hi ha un militar que esta explicant la seva convivència amb els moros . Fa uns moments deia que anava perdent tot els seus coneixaments d'àrab , també deia que l'hermita i el xinès quasi s'escriuen de la mateixa manera . No ho sé , m'ho haure de creure , d'altra banda tampoc m'ho deia a mi .

Ara s'en va l'home dels cabells blancs i de parlar rialler . Tot marxant està saludant a tothom i tothom el coneix i correspon a la seva salutació .

Es extrany , com són la gent , del mateix moment que marxava l'home rialler

S'aixeca un membre de la taula dels mestres , no ho dit res mentre a estat assegut , tan sols ha escoltat i ni ha dit si ni no . tot seguit s'han posat a parlar d'ell : Alguna cosa el preocupa " . " Si , té por . " En aquesta estat no se pot esperar ja gran cosa .

La conversa s'ha dissipat . Hi ha un silenci molt agradable . Estant fent un joc de mot creuats . D'aquí ve el silenci . Aquest mestres són una mica extranyes .

Ara torna a sorgir de la manera més inconceivable una altra convorea .

--- Ving d'un enterro .

--- Mala cosa això dels enterros , s'hauran de suprimix

--- Acabarem per l'incineració , a Madrid ja s'està estudiant .

--- Si però com el " altres " ho fan " elle " no ho faren .

--- Si , però ho tendran de fer . Ens han predicat massa l'ínfern . Més valdria que ens haguessin ensenyant a coneixer el que és el bé i el mal i tot estaria encertat

--- El que han de procurar es que el mal no es fassi per a poder viure . Ahis matos : vaig estar a Barcelona i on van fer una mala pasada ja els hi vaig dir que jo no podia pagar tot el benestar d'una familia amb la meua malaltia .

Jorna el silenci : la conversa va saltant d'un punt l'áltre .

--- Es veu per arreu uns mums d'obra que espanta .

--- Vols dir que tot no s'en anira fer punyetes ?

--- No ho crec , fins que no s'en hi vagi tot a fer punyetes , no sen "hi anirà

--- Jo crec que li donaran el " tom "

Acaba d'entrar una colla de soldats. Han demanat una aigua mineral on un i s'han posat a escriure quasi tots. Les seves promeses estaran contentes i el bro misives.

Al meu costat, la conversa segueix dinon salts ; ara es toca el tema de la vivienca. Dintre de poca estona segurament que estaran a molts Km. d'aquí.

M'en vaig. Ara vull caminar una mica. Llastima, voldria seguir escoltant.
Noi.

H O M E N A T G E A POMPEU FABRA

Pompeu Fabra ha estat l'home que més ha estudiat la llengua catalana. Hi dedicà tota la vida, amb una tenacitat i una constància asombroses. Aquesta vocació tan ben arrelada naixé en ell quan només tenia 12 o 13 anys; un dia en que havia d'escriure a uns cosins seus que havien marxat una temporada a Camprodon, començà la carta tal com havia après al col·legi " Queridos primos", en aquest moment, s'adona que tot el que tenia nomiat per convèncer als cosins, no sabia com expressar-ho ja que totes les paraules familiars de les converses de companys l'hi sonaven estranyes i destintues en castellà. Esdonà compte que per ser ben sincer les paraules que surten de dins del cor s'havien d'escriure tal com ell les pensava, o sigui en català. I així, doncs, es decidí a escriure als cosins en aquesta llengua (era capallà a l'any 1880 i mai no havia llosit un llibre català). Escriure aquella primera carta en català no li fou gens fàcil, ja que es trobà amb tots els inconvenients i dificultats de no sapiguer-la escriure. De llavors que es va fer el propòsit d'aprendre a escriure la seva llengua.

Després d'aquell dia va sercap per tot arreu alguna cosa que l'ajudés a aprendre d'escriure en català. Quan li arriben a les mans les primeres gramàtiques, quedà decepcionat, amb aquelles gramàtiques no era possible arribar a escriure bé, eren faltades de mètodes i d'unes regles tan vagues que tothom podia agafar-les com millor els hi plagués, però no se desanimà, continuà la seva tasca. Als 16 anys ja havia escrit la seva primera gramàtica que no podé publicar fins molts anys després.

Fabra estudià la llengua fins als seus orígens més profunds, així, seguint els rastres a totes les paraules, sapigué d'on venien; com s'havien format i evolucionat i com s'havien d'escriure en el català modern, quines eren les paraules que calien conservar i quines s'havien de rebutjar per ser estranyes dins l'idioma.

Després del 1913, data de la publicació de la Gramàtica Oficial, Pompeu Fabra publicà el "Diccionari Ortogràfic" i les primeres "Converses Filosòfiques" i molts fullotons d'orientacions gramaticals, i perfi la seva obra cabdal el "Diccionari General de la Llengua Catalana", avui anomenat "Diccionari Pompeu Fabra". Després d'això la llengua catalana ja no té res que envejar a cap altra. Té tot el que ha de tenir una llengua moderna per ser expressiva i exacta, dècil i flexible per escriure qualsevol cosa, tot això gràcies a en Pompeu Fabra.

NO EM SABRIA PAS GREU

=====

No em sabria pas greu
morir en la foscor de les ofenes
morir i esbergir-me
al recer de les heres .
No em sabria pas greu
desglossar-me dels vestits
i ensenyar-te el pit
cercat per la veu
dels meus sentits .
No em sabria pas greu
que fossis negra ,
blanca , roja , o groga
ni disturb seria
L'essor alta o petita
flaca , gruisuda
bella , lletja ,
rica o pobra
Sempre t'estimaria
com a la mée Singular
i estranya alogria .
No em sabria pas greu
si no hi fossis
o fossis un no só què
del dubte i del desesperament ,
o fossis l'ombra
llugosa i flonja
com el vent ,
profunda i sàvia
com el pensament ,
traïdora i enganyosa
com el sentiment .
Malgrat tot ,
a totstemp serios l'escapulari
d'aquest pobre santuari .
Tu i jo , sols ,
lligate sempre amb llaç de l'ombra
i del cos animat ;
i junts cantaríem
la lletania
de temps ja passat :
nits d'espants ...
nits de plors ...
nits de ploms ...
nits de ploms
nit de pau , pau ...
foscor nova ...
foscor tova ...
foscor d'aquella ...
foscor de tots ...
soletat . Soletat ...
guerra , mort ...
fam !
llum , llum ...
amor i perdó ...